

Novi zvon

Novi zvon

Letnik III, številka 2

(april/maj 2014)

ISBN: 978-1-304-92122-2

Revija deluje pod licenco creative commons.

Urednica: Gaja Jezernik Ovca

Pomočnica urednice: Sara Fabjan

Strokovna sodelavka – intervju: Veronika Šoster

Strokovni sodelavec – lektor: Jernej Kusterle

Virtualni mentor: T. V.

NOVI ZVON	2
RAZPIS ZA JUNIJSKO EROTIČNO ŠTEVILKO.....	5
MARKO NEŽIČ	6
SARA REMŽGAR.....	8
<i>Najino. Življenje.</i>	8
<i>Pepel</i>	9
<i>Preveč oči z dlanmi pokritih</i>	10
<i>V modrem</i>	11
<i>December</i>	12
<i>Pustila sem balkon odprt</i>	13
VERONIKA ŠOSTER	14
***	14
GAJA JEZERNIK OVCA	15
<i>Brunch</i>	15
<i>Manifest</i>	16
NIHILO NICHTS.....	18
<i>Pesmi v didaskalijah</i>	18
SARA FABJAN.....	23
<i>Tako smo nepomembni</i>	23
<i>Entropija 2</i>	24
<i>Iščem, prosim počakajte</i>	25
<i>Prešernov trg ali kjerkoli</i>	26
<i>Google Earth</i>	27
<i>Vedno fotografiram jaz</i>	28
<i>Entropija 3</i>	29
NATAŠA VERK.....	30

<i>Odnosi (Jaz in drugi)</i>	30
ROK VAHTER.....	31
<i>September</i>	31
<i>Perspektiva</i>	32
JERNEJ KUSTERLE – LOCKY.....	33
JULIAN VRŠNIK	35
<i>Most</i>	35
MICHELLE FJODOROV	36
<i>Nek filmski izsek iz podzavestnih abis</i>	36

Razpis za junijsko erotično številko

Tudi tretje leto ostajamo zvesti tradiciji junijske tematske številke Novega zvona.

Zato vas ob tej priložnosti vabimo, da pošljete svojo poezijo/prozo/dramske prizore/hibridne forme z erotičnimi motivi, tematiko ali zgolj atmosfero na naš e-naslov (novizvon@gmail.com) **najkasneje do 15. 5. 2014.**

Kot vedno – nimamo zadržkov, nimamo predsodkov.

(Urednica pristavlja, da si želi literature, po kateri si preprosto mora *prižgat en cigaret.*)

Veselimo se branja vaših prispevkov,
uredništvo

MARKO NEŽIČ

Mističnost slovanske kulture me je v nekem romantičnem smislu vedno privlačila.

Tokratni sogovornik Novega zvona, Marko Nežič, zaključuje študij ruskega jezika in filozofije; vodi manjše podjetje, ki pokriva predvsem prevajanje slovanskih jezikov, je poročen in ima mesec dni staro hčerko.

1. Začniva pri osnovah – kaj bereš in kako pišeš?

Večinoma berem filozofijo, v zadnjem času predvsem ruske filozofe. Od leposlovja mi je vseskozi blizu ruski realizem s svojim klasičnim velikim romanom. Znotraj slovenske literature bi izpostavil romane Evalda Flisarja, Hanžkovo zbirko poezije *Iščemo pesmi, keje so?*, *Od tam* Tomaža Šalamuna in *Integrale* Kosovela. Od tujih pesnikov (predvsem so to Rusi, ker jih lahko berem v originalu) so mi najljubši Jesenin, Majakovski, Tjutčev, Hlebnikov. Na dušek lahko preberem katerokoli otroško slikanico, ki mi pride pod roke, pa naj bo ta od hčerke ali od nečakov. Kako pišem? To so trenutki, ko se še posebej intelektualno naprezam. Večinoma je to takrat, ko prebiram filozofijo in se znajdem pred kakšnim perečim vprašanjem; ta vprašanja se seveda iz obdobja v obdobje, z zorenjem, spreminjajo in so nekakšni notranji vzgibi, ki jih običajno razrešim tako, da jih zlijem na ekran v obliki proze ali poezije. Včasih se mi kakšen umotvor tudi posreči, na kakšnega pa sem tudi ponosen.

2. Vidim, da v svojih pesmih uporabljaš veliko slovanskega podobja. Kakšen odnos imaš do slovanstva? Misliš, da se Slovenci premalo zavedamo svojega izvora? Se sploh "počutimo Slovane"? Misliš, da je možno ozaveščanje o tem skozi kulturo, literaturo?

Implicitno sem pozitiven odnos do slovanstva, pretežno do slovenske literature, začel gojiti že zelo zgodaj. Verjetno zato, ker mi je bila literatura takrat dostopna predvsem v slovenskem jeziku. S slovensko glasbo, predvsem pa s filmom, če se omejim zgolj na te medije izražanja, sem simpatiziral predvsem zaradi hermetičnosti ter določenega filozofskega patosa in melanholije, ki ju je moč zaslediti pri slovanskih kulturah. Iz otroštva se mi je na primer v spomin vtisnil TV film Zorana Lasiča *Waitapu* (1987). Mističnost slovanske kulture me je v nekem romantičnem smislu vedno privlačila. Bolj reflektiran odnos do slovanske kulture sem razvil šele med študijem, ko sem se poglobljeno seznanil s slovenskimi filozofi in misleci, kot so Edvard Kocbek, France Veber, Klement Jug, Miklavž Ocepek, Aleš Ušeničnik, Anton Trstenjak idr., ter z Rusi. Menim, da Slovenci na splošno premalo poznamo svojo kulturo in se zato pogosto tudi težje identificiramo. Identiteto je, po mojem mnenju, treba izgrajevati iz tradicije, ki jo je najlažje promovirati skozi umetnost, pa naj bo to literatura, film, glasba, grafika ali slikarstvo, torej z metatekstualnostjo in citatnostjo.

3. Omenil si, da imaš svoje podjetje. Kakšni so bili začetki? Je imeti svoje podjetje velik izziv? Si se moral za podjetništvo še dodatno izobraževati?

Ideja o lastnem podjetju se je porodila že relativno zgodaj, v času študija. Dozorela je kasneje, ko sem kot novinar pri *Mladinskih medijih* raziskoval in pisal na temo podjetništva. Postopki odprtja so mi bili zato poznani, poslovna ideja pa je bila takrat še dokaj neizrazita. Skupaj z ženo, ki je tudi jezikoslovka - takrat sva bila še oba študenta - sva jo dodelala do te mere, da je bila pripravljena na realizacijo. Potreba po dodatnem izobraževanju se je pojavila kasneje, s širitvijo dejavnosti in s prodorom v tujino.

4. Se v ruski literaturi ukvarjaš samo s klasičnimi, starejšimi deli, ali morda posežeš tudi po modernejših? Se ti zdi, da so dovolj dostopna?

Svoj čas sem se veliko ukvarjal s teksti Viktorja Pelevina (1962), ki ga še vedno rad berem. Je nekakšen novodobni guru sodobne Rusije, zagovornik svobode bivanja po vzgledu vzhodne, tj. kitajske filozofije. Verjetno je trenutno eden najbolj prevajanih ruskih pisateljev. Pelevin svoja dela v celoti objavlja tudi na svoji spletni strani, tako da dostopnost do njegovih tekstov ni vprašljiva. Rusi imajo sicer zelo dobro razvito brezplačno spletno knjižnico, kjer se da dobiti skorajda vse - od klasike do novejša literature.

5. Si sam že prevedel katero izmed literarnih del?

Kakšnega večjega projekta se še nisem lotil. Je pa seznam knjig, ki bi jih v prihodnje rad prevedel, že kar obsežen.

6. Pa še za konec. Bi se sedaj, ko imaš družino, lotil tudi pisanja otroške literature?

Otroške slikanice rad berem. Če bosta čas in inspiracija, bom verjetno tudi kaj napisal.

Intervjuvala: Veronika Šoster

Sara Remžgar

Najino. Življenje.

Ustvarila sva se
iz pisem, iz večera v avgustu, zadnjega,
z izbrisljivim svinčnikom prežarjenega.

Takrat. Iz dveh pogledov
je sestradan lok požiral
hrepenenje ptic selivk,
požiral vse pretekle ruševine
in požrl zbledele, zaledenele želje v meni,
da bi v tebi našle svojo moč in se izsijale.

Sedaj. Tlačita me kazalca v uri,
neusmiljena prijatelja časa,
ki ne odpušča, ne posluša, se smeji nasmehu smrti.
Dvigujejo se strune obnemele violin
in z zobmi jih tržem v zraku,
spuščam se na dno in dlje nazaj.

Naprej? Naprej? Naj grem naprej?
Odgovora ni. Odgovor noče.
Ostane le stvarjenje
in tiha sveča, ki v pomladi
nerazumno pojenjuje. Izseva najino življenje.

Pepel

Z besedami si me ovil
v vijugast pas tesno čez ledja.
Visokozveneče, objemajoče, upajoče
so me nosile od vrha na vrh,
nedotikajoč se puste zemlje,
v odklop sivine preteklih
in prihodnjih dni. Prihodnjih dni.

Besede so moj krvnik. Sedaj v prihodnjih dneh.
Trepečem in sem čista vsa pred njimi in se jih na smrt bojim.
Besede so me zmlele v prah, v srž ljubezni.

Meljejo me še naprej, čutim vsak poljub
njihovih vdanih, nabreklih usten
in žarenje odrezanih misli,
stavkov, ki polzijo navznoter. Navznoter.
Dokler jih ne vzame vrag
in se polasti še neizživetega, obnemelega klavirja.

Ožeti plamen in dihanje v prisilnem jopiču.
Kapsula, v njej pepel,
izpisan v moje ime. In tvoje besede.

Preveč oči z dlanmi pokritih

Postavili bodo morišče
na sosednji ulici. Jutri.

Pribili bodo glave ob tnalo
tistim, ki so jih z obsodbo naivnosti
pregnali v srd današnjih dni.

Čakala me bo tvoja, z rumenim soncem
ožarjena glava, v oklepu, v potu
zgodnjih dni septembra.
Zgodnjih dni odnosa po Odnosu,
se še spomniš mojih nog?
Vodile so v nove razpršene kaplje
s skalovja v paradiž.
In jaz sem ti pustila,
se obsodila na tvoj prepad,
na tvoj nikoli, nikoli, nikoli.
Zaupaj mi. Preklete. Nikoli.

Ko mi bo kri iz razcapanih zmot
življenja
primezela in okrušila poglede zadnjih sap,
prosim, pridi. Vse je pozabljeno, vse oproščeno.
Pokrij oči mi s tvojimi dlanmi,
pričakaj me s poljubom na zatilju.

V modrem

Veš, ko si mi prvič položil
roko na koleno, je bil
torek. Bila sva v modrem.

V modrem si me zapeljal
na visoko
nad sanje,
nad nepredstavljivo,
da bi pričakal jutro v meni.
Šporočila prepričajo spomine, naj živijo.
Še vedno živijo.

In vedo, da
prvič si mi položil
roko na koleno
in potem,
ne več.

Niti v modrem.
Niti zadnjikrat v modrem.
Se spomniš?

December

Preživeti mesec. In izpiti zadnji kelih.

Odšel si v razmetanosti jutra,
ko sem vedela, da je zadnjič
čuk letel nad bleđičnost neprespane noči,
nad hlad ohlapnih, skoraj prelomljenih
ključavnic.
Najin stik, tresk električnega svoda.

Dnevi so se krajšali,
besede so polzele navznoter,
v skrite jarke najinih prepadov
in nisem razumela, sprva.

V prelomljena okovja bi vpletla
najina otroka.
A ti si mi rekel,

da drevo požene korenine
čez čas, čez mesec.
Še dlje. Še dlje?

Pustila sem balkon odprt

in smrt je zopet zadišala po pomarančah.

Vprašali so me, zakaj
vrat ne zapiram
in puščam luč prižgano ponoči,
da najde pot bedeča ptica
k oknu, tik ob steklo.

Pustila sem balkon odprt
in ni me sram,
če puščaš ti priprta vrata
drugam, v smer snežnih ptic,
ki me prebadajo navzven
in zobajo obkoljene punčice
dvoje rjavih perl,
ko čakam pismo
od nikoder v večnost,
v trdo zemljo, kjer te bom
odrtega zasula.
Pustila sem balkon odprt,
med nama tanek sukanec življenja.

Veronika Šoster

(V polsnu se približam morju.

Razmišljam, o čem bi se pogovarjala Marko Pavček
in Srečko Kosovel, če bi lahko šla na pivo.

Pred petdesetimi leti je bila nostalgija stvar sedanjosti;
kakor pri starih Grkih, ki niso poznali smrti. John Lennon je
bil še živ in Amerika nam je šla zato manj na živce.

Hkrati se spomnim na Bennovo razpravo o moderni liriki in na to,
da si oboževal reševanje križank. 8 črk, navpično: nekdo, ki te pogreša.

Verjetno mi bo nekoč uspelo po pomoti napisati pesem,
ki bo sestavljena iz besed drugih pesmi. Na novo izumljeni
postmodernizem bi morali imenovati »dajte nam že mir z oznakami«.

Mislim, da ljudje v romantiki niso dobro vedeli, da so v romantiki
in kaj to zanje pomeni. Preden so se zavedli, jih je že povozil realizem.
Nobeno obdobje ni doživeto, samo preživeto.

Na živce mi gre, da ne znam prepoznavati ozvezdij. Mogoče zato,
ker se pri nas nikoli ne vidi neba, zaduši ga vijoličasta smrdljiva koprena.

Ko bom velika, bom živela na barki in lovila ribe kakor Hemingwayev starec,
čepprav mi ga je malo žal. Hemingwaya. Pa tudi starca.

Zakaj se reče kritiki kritika in ne pohvala? Vsak, ki postavi na ogled
delček svoje notranjost, je pogumen. Mogoče tudi čisto malo nor.

V snu postanem morje. Rohnim, šumim in se tiho pretakam čez rob sveta.)

Gaja Jezernik Ovca

Brunch

Vsakič, ko hodim od tebe, so dopoldnevi lepši,
so socialistične zgradbe, mimo katerih grem, veličastne
in promet neobstoječ.

Še vedno se me držiš z lahkotnim dotikom,
lebdiš v razmršenih kodrih mojih las, ki si jih nisem počesala,
ker rada ohranjam pristnost jutra.

Globoko v bedra si mi šepetal,
vse emocije, ki v javnem očesu ne smejo obstajati,
pa čeprav so vedno tam.

In z vsako makro naklonjenostjo,
si mi v meglicah odpiral svetove prihodnosti,
ki si jih želim.

Kot da bi me ovil v svojo jutranjo haljo,
v kateri si najboljši, ko mi z roko v boku pripravljaš kavo,
ki diši skoraj tako dobro kot ti.

Manifest

Ko pišem o sebi, pišem o tebi. Morda se za ekspresioniste *iskanje drugega* ni izšlo
in so zgolj ostali vpeti v eros, ki je razkrajajoč;
in dolgo časa nisem upala trditi /niti misliti ne/, da ne mejim na
tragikomično grotesknost,
a ko pišem o sebi, pišem o tebi,
ker vsaj tako nisem gozd, ki se ga je že sedem zim zapored lotila žled.

Ko se znajdem v tvojem objemu, je vse zlatorumeno.

Nisem si mislila, da bom lahko uživala v nečem, kar ni vstajanje ob
sedmih, zajtrk, kopalnica, delo;
vsak načrt zapisan v beležnici najmanj teden vnaprej.
Ker nisem vedela, da bom lahko ob nekom tako mirna, brez
aritmičnega utripanja srca
in kofeinsko tresočih rok, ki bi me opominjali, da se moram spraviti v
pogon,
takoj.

Nisem si mislila, da bom lahko /ali želela/ odviti nazaj na vozni pas –
sploh ne z nekom, ki ga *nisem* hotela napoditi iz tega vakuuma že na
prvi črpalki,
na kateri sem se tokrat ustavila zgolj za kavo,
za dve kavi in cigaret.

Lepo je, ko med pogovorom sledim spremembam tvojega obraza in
pomislim, kako te ljubim.

Všeč mi je, da se lahko smejim ugotovitvam o sebi, v katere sem včasih
s takšno prepričanostjo
verjela; če se človek ne spremeni zares, pa lahko vsaj prelomi svojo
skorjo
– kot se pod žlico zdrobi tista,
ko v kitajski restavraciji naročiš ocvrt sladoled in ga gledaš, kako mora
najprej zgoreti,
da postane celovit.

Nikoli ti nisem povedala, kako sem se neke noči, ko je bilo že ravno
dovolj toplo za allstarke
in sprehode, drla po praznih metropolitanskih ulicah, da boš moj, pa so
mislili,
da ciljам zgolj na promiskuitetni podvig,
jaz pa sem vedela, da bom /ob svojem času/ umrla samo s tvojim
imenom na ustnicah.

Ustalila sem se. *V sebi*. Ne potrebujem alternativnih obrazov, da lahko
ponoči zaspim.

Prišla sem, ko si me poklical. A prišla sem peš, ker sem potrebovala tiste minute, da sem pustila
vsak filter, ki me je modificiral, da sem lahko bila vidna navzven – a
predvsem sebi.
Zdaj veš, zakaj nisem mogla poklicati taksija – ali steči na trolo. V

tvojem stanovanju ni prostora,
da bi zdrobila vsa ta obarvana stekla, čeprav si mi prvo šibkost v
zgradbi pokazal prav ti.

Ko pred tabo stojim gola, se ne potrebujem cenzurirati.

Enkrat mi je rekla oseba, ki me je nekoč poznala bolje, kot demonske
sivine, o katerih sem ji govorila –
rekla mi je, da zgledam srečno. Iskreno srečno na tisti fotografiji,
ki sem jo posnela v tvoji spalnici,
ker sem želela ovekovečiti moment, zase, da bi lahko ob petem kozarcu
vina
pogledala, kaj pomeni imeti bistvo v življenju
in ne samo odtrgane repe podtaknjenih iluzij, ki me včasih presenetijo
in jih zato še ne znam ločiti od stvarnosti.

Ko pišem o naju, pišem o sebi. Ko zaspim tako tesno ob tebi, da lahko
čutim vsak tvoj vdih, ni več šumov v okolici.

Nihilo Nichts

Pesmi v didaskalijah

Adam in prapočelo

ničesar ni v prostoru niti prostora kaj šele tiktakanja ure
natanko dovolj je in povsem preveč

Adam in splavitev

otročka staja brez zunanjega roba
brez kretnje zaškriplje v mečih
v svojem plesu zožujeta spirale
izza podrte pregrade pridušen kašelj
pojeta v prhutanje rjuh
poje v naglušno uho šivanke s potresnimi glasovi
v pričakovanju onemita
v neznosni bližini daljav se nagnete
hudobno hudomušen smeh
ga zarobi
raste
izbulji oči
raste
iz ozke špranje staje štrli
raste
raste
raste
lastna senca čezenj pade

Adam in Onkraj Adam

en sam prostor a ne edini
sfinga šepetalec adam
kraca po praznem listu papirja
molči
mu podaja barvice
še zmeraj molči
kraca dokler od roba do roba ne prebarva beline
zre v papir in nelagodno tipa po njegovi hrbtni strani
zre v papir in nelagodno tipa svoj obraz
zmeraj molči
isti prostor a ne enak
zajec palica korenček

Adam in kladivo

dva prostora drug v drugem oba v enem
prešteva
v ozadju tiho blejanje
vzdigne žlico kvišku
blejanje se krepi
se počohlja po trebuhu
stisnejo v pest kresilno gobo
sikne in čofne v razbeljeno korito
blejanje prerase v krik
levi začnejo jesti

Adam in psi

osvetlitev kot ob sivem poldnevu
pusta ploskev ki jo preči jarek
jih privedejo
prižge cigareto in pljune
psi pobežljano besnijo
zdrs teles
zdolgočasenih obrazov zapustijo prizorišče
osvetlitev kot ob sončnem zahodu
iz pasjih ut prestrašen cvilež
grla zasuta kakor jarek
molče prežvekujejo svoj repa in krompir

Sara Fabjan

Tako smo nepomembni

Da bi se sami sebi čudili
Ko pišemo članke in vzvišeno razlagamo veselje
Medtem ko strmimo v nebo in se nam zdi da čutimo veličino vsega
V tistem trenutku ko se peljemo sami po zapuščeni cesti vedoč da smo sami
Povsod sami
Preveč sami
Da bi se sami sebi čudili
Kako smo v resnici nepomembni

Entropija 2

Vse tiste dni ko se zbudim ob enajstih
Izgubim tiste pesmi ki bi jih napisala ob osmih
Na zimsko sončno jutro eksistirajo samo misli
Ker se masa strdi
Odprt duh v zaprtem telesu
Od petnajst trideset do petnajst štirintrideset si dovolim biti vizionar
Tisti s katerim sediš danes je bil enkrat neznanec
Zvečer se nihče ne zaveda
Da če bi ugasnili glasbo bi v sobi ostal povsem sam
Če obstajajo samo naključja
Zakaj je potem svet tako lep?

Iščem, prosim počakajte

Mika me

Da bi stopila do neznanca

Mu porinila v roke svoje pesmi

Rekla da se srečava ob istem času čez teden dni

Jaz mu plačam kavo

On pa naj mi pove kdo sem

Prešernov trg ali kjerkoli

Vsakemu je treba dati priložnost
Ampak težko dajem priložnost
Ker buljiš v svoj telefon
Jaz pa ne vzpostavljam očesnega kontakta
Ko se zaletim vate sredi Prešernovega trga
..ali kjerkoli
Ne pogledam ali si prijatelj, sovražnik ali neznanec
Ampak vzvišeno odidem svojemu cilju naproti
Ker v mojem življenju še nisi pomemben

Google Earth

sprehajala sem se po Bergnu
s klikanjem miške
ker nimam dovolj denarja
da bi dejansko šla tja
če oba naenkrat z miško
stojiva na istem mestu
in zreva v modro nebo nad morjem
čeprav je zdaj tam tema
ali to pomeni
da skupaj odkrivava svet?

Vedno fotografiram jaz

Lepo se smeješ s prijatelji
Na tisti fotografiji
Ki sem jo posnela včeraj
Tista mi je najljubša
Ti
S prijatelji
Z mojim psom
V mojem avtu
Poleg moje družine
Jaz pa kot da me
Nikoli ni bilo v tvojem življenju

Entropija 3

6:20

Ura začetka mojega življenja

Od ponedeljka do petka

Oblečem se v človeka

Ki hočem biti

Odidem od doma vedoča

Da se vrnem

Kot da bi imela razlog za to

Razloge najdem le čez vikend

In potem znova odidem

Od 15:30 do 15:34

Si dovolim biti vizionar

Ker sredi dneva najlažje izključim svoje razmišljanje

Zvečer po 23:00

Slečem socialnega človeka in oblečem sebe

Zato da lahko pišem pesmi

In nato se ciklično ponavljam

Nataša Verk

Odnosi (Jaz in drugi)

Sem senca in sem njen metulj.
Meso na mesu tudi.
Morska zvezda,
ki ljubi sibirskega medveda.
Nekaj rdečega v Rdečem morju.
Tista pika na njegovem licu
in nemir majskega jutra.
Sem – a ne kot drugi.

Rok Vahter

September

Že cel dan se mi zdi, da je september. Saj je res, da se kaplje na šipi zgoščujejo vedno enako, oblaki pa tudi obvisujejo nad nami vsakič z isto slepoto. Le tik pod zrakom vztrajno doni neka septembrska ranjenost in jaz že od jutra mečem na ogenj, ki je hotel kamen vneti lani tisti čas.

Perspektiva

Ptice v Parizu uživajo svojevrstno svobodo, vendar bi lagal, če bi rekel, da si zares želim biti kot tisti golob tamle ob odtoku. Sicer je noč; na semaforju utripa samo rumena luč, huronski tok odpadne svetlobe se sloči nad menoj in nad mestom, v bistvu je še kar mrzlo, iz neznane smeri pa podolgovati zvoki upogibanja kovine. Grem čez cesto, poletel žal ne bom; pa tudi tisti golob od prej ne, vrat ima pod usodno nezdravim kotom za kaj takega. Mogoče se tolaži, da celo zdaj drži ptičjo perspektivo (nad verjetno ne preveč uglednim delom pariške kanalizacije.) Mogoče pa sploh ne opazi, da se je svet od prej spremenil.

Jernej Kusterle – Locky

Miselni fragmenti

I.

Postmodernistično žvečenje oblike,
ki spominja na verz,
pomeni,
ljubiti se z ostanki Rimbauda.
Pesnik je spustil poezijo z verige.
Krivim vas očetje,
da niste dali navodil za delo
z novimi stih.
Vi ste s poezijo živeli,
jaz pa jo gledam le še v starih knjigah.

II.

Živim med gobavci.
Odpadle jezike so nadomestili
s saksofonskimi.
Njihova glasba je prazna.
Kašljanje lomi – zvok –
umira oktavo nižje kot ponavadi.
Ljudje,
oblečeni v bronaste srajce,
bljuvajo rjo,
zaraslo v njihovih grlih.

III.

Za spomin vzamem kasko zavarovanje.
Alzheimer mora najti drugega ljubimca.
Vrvi se kot kače ovijajo okrog zapestij
mojih misli.

Prestrašeni konji vlečejo,
poslušajo trganje tkiva,
zaman udarjajo s kopiti;
bič navdiha jih žene v dir.

Raztrgane misli ležijo v črnilu na listu
belega papirja.

Sobivam s senco za vratom.

Povzročā mi grbo.

IV.

Moje misli so slike v ateljeju,
zbrane za panoramo zasebnega sveta.
Preko ust visi »cenzura«.
Glas je apokrifni produkt prevajanja znakov.
Razum trpi za disleksijo.
V srednjem veku bi bil heretik,
v devetnajstem stoletju bohem,
danes pa me imajo prijatelji za norca.

V.

Na spraskani fasadi okni;
zadaj medla luč.
Edisonovi nasprotniki
so pokradli že skoraj vso svetlobo.
Za seboj puščajo semena
teme.
Žaluzije trepetajo,
proti tatovom so nemočne.
Stojim in gledam,
kako me kradejo košček za koščkom.

VI.

Pogled zakrivata kovanca iz kroma.
Vzel bom tvojo lobanjo in igral Hamleta.
Nisem se še poslovil.
Močan prijem drži glasilke.
Zavese se spustijo.
Ljudje odhajajo iz gledališča,
jaz pa še vedno stojim na odru in igram ...

Julijan Vršnik

Most

Tam nekje med koncem nenavadno zatohlega popoldneva in začetkom neprijetno toplega julijskega večera je iz svojega prikladno kletnega stanovanjca, v katerem se je bolj hladil kot bival v teh peklenških mesecih, izstopil nek mladenič in počasi, kakor da omahuje, odšel proti mostu, kjer je postopal že v jutru taisto vročega julijskega dne, a slednjič je ostal le pri postopanju, saj ga ni zmogel prečkati, čeprav ga je čezenj že od toplega in svežega marca vodila neka čudna in neznana sila, ki je sam nikoli ni uspel razumeti.

Ta most je namreč vodil v kraje, ki so mu bili nedoumljivo pisani in lepi, v kraje blaginje in bogastva, kjer so bile ulice že skoraj zatohle od vseh dišav začimb, parfumov in žafrana, ki so v izobilju poljubljali zrak, kjer so dragulji in zlato zaradi popolne vsakdanjosti že skoraj izgubili ves svoj pomen, ko so vračali pozdrave soncu, v kraje, kjer so še v tišini peli elegantni toni in akordi cesarskih orkestrrov, pravzaprav v kraje, kjer tišine niso poznali, kjer ob vsej bleščavi niso ločili sonca od vseh gmot kristalov, ki so se vili nad ogromnimi avenijami. Tako so v preobilici sreče in ob vsakdanjosti teh, za slehernika nepredstavljenih, prizorov prebivalci te četrti, tega žlahtnega mestnega predela, reinkarnacije samega El Dorada, enostavno pozabili na ves blišč njihovega prelepega ter sončnega okolja in se zatekli v svoja prebogato okrašena rokokojska stanovanja, vile in salone ter trpeli ob vsej dolgočasnosti, ki jo imata blišč in luksuz za ponuditi ljudem njihovega stanu.

A on, ki je izhajal iz rodu, kjer so se reveži vrstili že od časov, ki so za preprosteže takšnega kova že preveč stvar zgodovine, da bi se zanimali zanje, je v mestu onstran reke iskal nekaj povsem drugačnega od preobilice naslad in preokrašenega dolgočasja. Ta naiven mladenič, ki je prešteval cvetlice, v zvezdah iskal zgodbe in podobe ter za vsakdanji kruh bolj pretepal nakovala, kot dejansko koval, saj je bila ustvarjalnost v njem že pokojna, je čez reko iskal preprost kamenček v morju diamantov in zlatorumenih rekah, ki so se vile med gorami, hribi in griči, posejanimi z ametisti, smaragdi, rubini in safirji. Iskal je preprost neizbrušen kamenček, ki je nosil svoje ime tako kot vsak dragulj, katerega ne more nihče resnično oklicati za svojega, saj s časom tak dragulj zbledi v svoji vrednosti, podobi in gorečnosti.

In še v istem večeru, taistega julijskega večera, je skozi ulice pomanjkanja, otopelosti in bede dospel do mostu, kjer je ponovno postal za nekaj trenutkov občudovanja in odpora proti vsej lepoti na drugi strani mosta, se počasi obrnil, si dopovedal, da ima vedno še jutri in počasi ter s pravo mero obžalovanja odšel nazaj v njegovo skromno, a udobno, in hladno kletno stanovanjce.

Michelle Fjodorov

Nek filmski izsek iz podzavestnih abis

Pojavi se pred mano kot v kakšnem črno-belem filmu mož v svetlem, do kolen mu segajočem, plašču. Sončna očala, sodeč po obliki okvirja, menim, da so Ray Banke, ima spuščena nepravilno, preveč viseče čez nosnice, kar poudarja njegovo hladnokrvnost in očiten bes njegovih, na pol vidnih, izpod očal kukajočih, oči. Glavo ima pokrito z »New York style« klobukom iz leta 1929, značilnim za takratne ameriške priseljence iz Sicilije, in pod tem klobukom, ki visi na stran – estetsko privlačno, mu iz ust - drži jo s sprednjimi zobmi - štrli cigara kubanka. Slavni Al Capone, ljudje moji, Jezus Nazaret iz Chicaga. Nekaj mrmra. Zaradi cigare, ki mu duši zven besed, ga ne razumem. Približam se mu, želim ga bolje slišati, a me možakar preseneti; človek, ta mož, ki spominja na Caponeja, mi s čudno mirnim gibom roke, izkušen morilec pač, na teme glave prisloni kromirano Smith & Wesson lajdrico in me ustrelji.

Še vedno slišim pok, to v ušesih mi piskajoče odmevanje izstreljenega naboja. Očitno sem še vedno živa. Ne vidim ničesar. Razgledujem se po tej filmski, črno-beli, črnini. Zaradi popolne izgube občutka za prostor težko preciziram točen položaj in lego, a tam kjer sem, nekje, kjer koli pač je to, opazim majhno, v belem snopu svetlobe svetlikajočo se pikico, ki počasi povečuje svoj obseg v nekakšno valjasto obliko. Zdi se mi znani obrisi predmeta, ki se riše pod tem edinim virom svetlobe v prostorju. Hm... Čevlja sta, se mi zdi. Ja, sta, vidim Chanelov simbol na jezičku te obutve. Lepa sta, ta čevlja namreč, starinski retro model, črno-belo barve, 1920. Luč se še naprej širi in pod tem, počasi se povečujočim žarometom, privijeta na plan nogi. Ženski? Moški? Sodeč po Chanelu in po tem, da sta oblečeni v temne pajkice s črtastim vzorcem... Zareči valjasti vir svetlobe postaja vse večji in večji. Vidim karirasto krilo, belo svileni bluzo z ogromnimi črnimi kvadratnimi gumbi in... Kaj???? Jaz. Moje ležeče truplo?

Zmes krvi, ti drobni delci lobanjske kosti, nevroni, dendriti in sluzasti delci možganske skorje, vse to se razliva po lakiranem parketu tega na novo ustvarjenega skritega prostorja. Moji zapestji sta zlepljeni s tistim srebrnim lepilnim trakom iz »kidnapping« filmov, v usta imam porinjene nekakšne spodnjice z vzorcem plišastih medvedkov na katerih je v predelu mednožja še vedno viden majhen odsev menstruacijskega ciklusa. Nenadoma, nekako iznenada, začenja iz tega odsevajočega menstrualnega madeža izbijati močna, živo-srebrna svetloba, ki slepi kot nekakšno jedrsko sevanje - atomska eksplozija, in ponovno se pojavi piskanje v ušesih. Začutim nadzemeljsko slabost in vrtoglavico in ...

In ja, pač. Patetično je. Zbudim se v svoji postelji, prestara, da bi bila polulana.